

Επιστημονικό Άρθρο

Τα Ανθρώπινα Δικαιώματα Μεταξύ του Σχεδιασμού και της Κρατικής Εφαρμογής

Ασάφ Μειντάνι

Καθηγητής

Ακαδημαϊκό Κολέγιο του Τελ Αβιβ Γιαφ, Ισραήλ

Γιατί υπάρχει τόσο μεγάλο χάσμα μεταξύ των διακηρύξεων που κάνουν οι χώρες σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα και της ατελούς εφαρμογής τους; Γιατί τα κράτη που έχουν θεσπίσει νόμους για τα ανθρώπινα δικαιώματα και έχουν υπογράψει συνθήκες γι' αυτά επιλέγουν να μην επιβάλλουν αυτούς τους νόμους στην καθημερινή ζωή; Αυτό το άρθρο δίνει μια νέα προσέγγιση στην ανάλυση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που εστιάζει σ' έναν νέο ορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως μια συλλογή πρακτικών στους τομείς πολιτικής του δικαίου, αναλύοντας τις πολιτικές και τις στρατηγικές υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Για να γίνει αυτό, ενσωματώνει τα εργαλεία της θεωρίας της κοινωνικής επιλογής με μια μοναδική θεσμική προοπτική που εξετάζει τόσο επίσημους όσο και άτυπους παράγοντες. Η ανάλυση είναι καινοτόμα σε δύο σημαντικές πτυχές: με βάση τη θεσμική θεωρία και την κοινωνική επιλογή αναπτύσσουμε μια θεωρία που εξηγεί την πολιτική πτυχή των πολιτικών για τα ανθρώπινα δικαιώματα γενικά, καθώς και τις λειτουργίες αρκετών παραγόντων/παικτών στην πολιτική σκηνή, ιδιαίτερα πολιτικών, γραφειοκρατών, ομάδων συμφερόντων και του κοινού. Αυτοί οι πολιτικοί παράγοντες λειτουργούν μέσα σε δύο δομικές μεταβλητές. Η πρώτη είναι «η μη διακυβέρνηση», η αδυναμία του πολιτικού συστήματος να διαμορφώσει και να εφαρμόσει συστηματικά σχέδια πολιτικών. Η «μη διακυβέρνηση» προκύπτει σε ένα περιβάλλον με ένα «sectarian» εκλογικό σύστημα που περιορίζεται σε μια συγκεκριμένη ομάδα και ένα παραδοσιακό σύστημα δημόσιας διαχείρισης που δεν προσανατολίζεται προς τα αποτελέσματα και την αποτελεσματικότητα. Η δεύτερη είναι μια πολιτική κουλτούρα που εξυπηρετεί βραχυπρόθεσμους υπολογισμούς και όχι μακροπρόθεσμους. Στην ακραία της μορφή, αυτή η κουλτούρα γεννά μια εναλλακτική πολιτική, ένα ημι-νομικό μοτίβο συμπεριφοράς του «φτιάξε το μόνος σου» το οποίο ευνοεί τα αποτελέσματα έναντι της διαδικασίας.

Λέξεις κλειδιά: ανθρώπινα δικαιώματα, μη κυβερνητικές οργανώσεις, γραφειοκράτες, θεωρία της κοινωνικής επιλογής

Εισαγωγή

Δικαίωμα στην υγεία: Έρευνα που δημοσιεύτηκε τον Απρίλιο διαπίστωσε ότι τα μέτρα λιτότητας που υιοθετήθηκαν τα προηγούμενα 10 χρόνια συνέχισαν να διαβρώνουν την προσβασιμότητα και την οικονομική προσιτότητα της υγειονομικής περίθαλψης στην

Ελλάδα. (<https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/greece/report-greece/#endnote-2>). Ως αποτέλεσμα, πολλοί άνθρωποι δυσκολεύτηκαν να αντέξουν οικονομικά την υγειονομική περίθαλψη και να έχουν πρόσβαση στο δημόσιο σύστημα υγείας. Ο οπισθοδρομικός αντίκτυπος αυτών των μέτρων, που επηρέασαν δυσανάλογα τους φτωχότερους και τους πιο περιθωριοποιημένους, σε συνδυασμό με τον τρόπο εφαρμογής τους, παραβίασε το δικαίωμα της απόλαυσης του υψηλότερου εφικτού επιπέδου υγείας. Πολλές από τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας, συμπεριλαμβανομένων των δυσκολιών λόγω του χαμηλού αριθμού προσωπικού, επιδεινώθηκαν από τον COVID-19.

«Όλα όσα πρέπει να γνωρίζετε για τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Ελλάδα» (www.amnesty.org. Προσπελάστηκε, 8 Φεβρουαρίου 2022).

Γιατί υπάρχει τόσο μεγάλο χάσμα μεταξύ των διακηρύξεων που κάνουν οι χώρες σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα και της ατελούς εφαρμογής τους; Γιατί τα κράτη που έχουν θεσπίσει νόμους για τα ανθρώπινα δικαιώματα και έχουν υπογράψει συνθήκες γι' αυτά επιλέγουν να μην επιβάλλουν αυτούς τους νόμους στην καθημερινή ζωή; Γιατί οι ακτιβιστές απέτυχαν να επιτύχουν τους στόχους της διασφάλισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε εσωτερικό και διεθνές επίπεδο; Τέτοιες ερωτήσεις βρίσκονται στο επίκεντρο της βιβλιογραφίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα (Meydani, 2011). Οι φιλόσοφοι και οι πολιτικοί θεωρητικοί τείνουν να θεωρούν τα ανθρώπινα δικαιώματα ως πολιτικά και όχι καθολικά ιδανικά που βασιζονται σε ολοκληρωμένα ηθικά δόγματα. Η θεωρία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχει ακολουθήσει την πρακτική των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία δε δεσμευόταν ποτέ στο ζήτημα της δικαιολόγησης (βλ. για παράδειγμα: Cranston, 1983, Sened, 1997, Forst, 1999, Ignatieff, 2001, Rawls, 2001, Madsen & Verschraegen, 2013). Αυτή η παγκόσμια διαδικασία έχει κάνει πολλούς ερευνητές να επικεντρωθούν στην ενδοκρατική έρευνα, κατανοώντας ότι η προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν μπορεί να επιτευχθεί μόνο με διεθνή μέσα και ότι η πολιτική πίεση στους εκάστοτε ηγέτες καθώς και η δημιουργία μιας τοπικής κουλτούρας που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι απαραίτητα ως συμπληρωματικά (ή ίσως ακόμη και προκαταρκτικά) μέτρα. Επιπλέον, τα ανθρώπινα δικαιώματα απαιτούν από το κράτος να ενεργήσει θετικά ως προς την άρση των φραγμών και τη διευκόλυνση της άσκησης αυτών των ελευθεριών (βλ. για παράδειγμα: Risse et al., 1999, Halliday & Schmidt, 2004, Oomen, 2011). Τη στιγμή της συγγραφής αυτού του άρθρου, η Ρωσία έχει εισβάλει βάνουσα στο ουκρανικό έδαφος με κατάφωρη παραβίαση του διεθνούς δικαίου, μια εισβολή που οξύνει τη συζήτηση για τη δημοκρατική ιδέα ως ηγετική αξία μαζί με την ικανότητα να διασφαλίζει την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Οι περισσότερες από τις τρέχουσες μελέτες που ασχολούνται με την εγχώρια αρένα τονίζουν την κανονιστική εξέλιξη της προώθησης και προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (βλ. για παράδειγμα Donnelly, 1998, Alston & Crawford, 2000), την αντίληψη ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα θεμελιώνονται στις ανθρώπινες ανάγκες (Miller, 2007) και την έννοια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως τη βάση για την κατανόηση της κοινωνικής λειτουργίας τέτοιων κανόνων (Galligan & Sandler,

2004). Αναδεικνύοντας το θεσμικό και κοινωνικο-πολιτισμικό πλαίσιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (Madsen & Verschraegen, 2013), αυτές οι μελέτες υπογραμμίζουν επίσης τη σχέση μεταξύ δημοκρατίας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων (Fredman, 2008). Άλλες μελέτες έχουν χρησιμοποιήσει μια λεπτομερή ανθρωπολογική προοπτική (Siyomonics, 2005), εστιάζοντας στις προσπάθειες ανοικοδόμησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσω δημόσιας ευθύνης, αποζημίωσης, εκπαιδευτικής πολιτικής, συνταγματικής μεταρρύθμισης και συζητήσεων για την εθνική ιστορία και τη συλλογική μνήμη (Roniger & Sznajder, 1999). Έχουν επίσης δημιουργήσει τη σύνδεση μεταξύ της άρνησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της βίαιης σύγκρουσης (Azar, 1990, Bunch, 2000), του αντίκτυπου της γραφειοκρατίας (Barak-Erez, 2002) και των περιορισμών των εννοιών για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε ένα περίπλοκο εγχώριο πλαίσιο. (Harvey, 2005, McCrudden, 2007). Τέλος, αυτές οι μελέτες έχουν επικεντρωθεί στις δραστηριότητες των μη κυβερνητικών οργανώσεων (εφεξής: ΜΚΟ), στην επίδρασή τους στην πολιτική κουλτούρα και στις νομικές ρυθμίσεις στο κράτος, στις στρατηγικές και τις ταυτότητές τους (για παράδειγμα: Camiel, 1999, Risse et al. 1999, Vanhala, 2011).

Αυτό το άρθρο φέρνει μια νέα προσέγγιση στην ανάλυση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που εστιάζει σ' έναν νέο ορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως μια συλλογή πρακτικών στους τομείς πολιτικής δικαίου, αναλύοντας τις πολιτικές και τις στρατηγικές υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Για την πραγμάτωση αυτού, ενσωματώνει τα εργαλεία της θεωρίας της κοινωνικής επιλογής με μια μοναδική θεσμική προοπτική που εξετάζει τόσο επίσημους όσο και ανεπίσημους παράγοντες (Landmann, 2006).

Ένα Νέο Παράδειγμα στην Ανάλυση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Τα Ανθρώπινα Δικαιώματα ως Συλλογή Πρακτικών στους Τομείς Πολιτικής Δικαίου

Τα ανθρώπινα δικαιώματα βρίσκονται στο επίκεντρο της κοινωνικής και πολιτικής συζήτησης καθώς και της ακαδημαϊκής έρευνας σε αυτούς τους τομείς, επειδή έχουν σημαντική εκπαιδευτική αξία, επιβάλλουν περιορισμούς στις κυβερνητικές αρχές (Finer et al. 1995) και στα ιδιωτικά ιδρύματα (Donnelly, 1998), και είναι πολύ σημαντικά για την ατομική αυτοεκπλήρωση, την κοινωνική σταθερότητα και τα δημοκρατικά καθεστώτα (Kremnitzer, 1999). Αυτή η κεντρική θέση δημιουργεί την ανάγκη ανάπτυξης αποτελεσματικών στρατηγικών για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ο Gavison (1991) συζητά δύο τέτοιες στρατηγικές: τη νομική και την πολιτική στρατηγική. Ενώ η βιβλιογραφία δίνει έμφαση στη διττή πάλη τόσο στο νομικό όσο και στο πολιτικό μέτωπο στη διεθνή, καθώς και στην εσωτερική σκηνή, ο Gavison (1991) κάνει μια σημαντική διάκριση μεταξύ των στενών και ευρύτερων υπερασπιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που ενεργούν μέσω του νομικού ή του πολιτικού διαύλου αντίστοιχα. Η στενή στρατηγική της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσω του νομικού διαύλου μπορεί να

αποδειχθεί αναποτελεσματική σε περιπτώσεις όπου δεν υπάρχει δημόσια συναίνεση όσον αφορά τη σημασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (Gavison, 1991, McCann & Silverstein, 1998).

Οργανώσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στη Διαδικασία Διαμόρφωσης Πολιτικής

Η ανάλυση που προτείνεται σε αυτό το άρθρο είναι καινοτόμα όσον αφορά δύο σημαντικές πτυχές. Με βάση τη θεσμική θεωρία και την κοινωνική επιλογή αναπτύσσουμε μια θεωρία που εξηγεί την πολιτική πτυχή των πολιτικών για τα ανθρώπινα δικαιώματα γενικά καθώς και τις λειτουργίες αρκετών παραγόντων στην πολιτική αρένα, ιδιαίτερα πολιτικών, γραφειοκρατών, ομάδων συμφερόντων και του κοινού (Robins, 2009). Αυτοί οι πολιτικοί παράγοντες λειτουργούν μέσα σε δύο δομικές μεταβλητές.

Η πρώτη είναι η «μη διακυβέρνηση», η αδυναμία του πολιτικού συστήματος να διαμορφώσει και να εφαρμόσει συστηματικά σχέδια πολιτικής. Η «μη διακυβέρνηση» προκύπτει σε ένα περιβάλλον με ένα «sectarian» εκλογικό σύστημα που περιορίζεται σε μια συγκεκριμένη ομάδα και ένα παραδοσιακό σύστημα δημόσιας διαχείρισης που δεν προσανατολίζεται προς το να φέρνει αποτελέσματα και την αποτελεσματικότητα (Drog, 2001). Κάτω από αυτές τις συνθήκες συνεχούς αστάθειας και αβεβαιότητας, οι παίκτες υιοθετούν στρατηγικές που θα μεγιστοποιήσουν τα προσωπικά τους συμφέροντα. Ένα αποτέλεσμα είναι η ζημιά που προκαλείται στα ανθρώπινα δικαιώματα, παρόλο που, κατά ειρωνικό τρόπο, η κύρια στρατηγική που χρησιμοποιείται είναι η έντονη αντιδικία (litigation) με την προσδοκία ότι το Διεθνές Δικαστήριο - το *ICJ* που έχει την έδρα του στη Χάγη - το κύριο δικαστικό όργανο των Ηνωμένων Εθνών ή το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, θα παρέχει αποφάσεις πολιτικής για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Οι ΜΚΟ απευθύνονται στο Δικαστήριο επειδή κατόρθωσε να προωθήσει ευκολότερα την έννοια του ανθρώπινου δυναμικού και όχι την εναλλακτική της θέσπισης νόμων εντός των κοινοβουλίων καθώς και την εφαρμογή αυτών των νόμων. Η δραστηριότητα των ΜΚΟ είναι μέρος μιας παγκόσμιας διαδικασίας που λειτουργεί από τη δεκαετία του 1970 του 20ού αιώνα, κατά την οποία οι ΜΚΟ διαμορφώνουν τα ανθρώπινα δικαιώματα ως ένα νομικό, πολιτικό και κοινωνικό προϊόν (Steinberg et al., 2012).

Η «μη διακυβέρνηση» αναφέρεται στην αδυναμία να δημιουργηθεί συνεπής και σταθερή δημόσια πολιτική -να σχεδιαστούν και να εφαρμοστούν ποιοτικές δημόσιες πολιτικές, αγαθά και υπηρεσίες (Doron & Harris, 2000). Οδηγεί επίσης στην εδραίωση παραδοσιακών συστημάτων δημόσιας διαχείρισης που δεν προσανατολίζονται προς την αποτελεσματικότητα μέσω της βελτιωμένης διαχείρισης του δημόσιου προϋπολογισμού και δεν εστιάζουν στο ρόλο των δημόσιων φορέων να συνεργάζονται με τους πολίτες (Galnoor, 2011). Έτσι το αποτέλεσμα θα μπορούσε να φτάσει σε οικονομική και πολιτική αστάθεια.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό είναι μια πολιτική κουλτούρα που εξυπηρετεί περισσότερο βραχυπρόθεσμους στόχους απ' ό,τι μακροπρόθεσμους. Στην ακραία της μορφή, αυτή η κουλτούρα δημιουργεί μια εναλλακτική πολιτική, ένα ημι-νομικό μοτίβο συμπεριφοράς του «φτιάξε το μόνος σου» το οποίο ευνοεί τα αποτελέσματα έναντι της διαδικασίας.

Οι υποτιθέμενες μεταβλητές μας επιτρέπουν να εξηγήσουμε τις διαδικασίες μέσω των οποίων οι δημοκρατίες αγωνίζονται να προωθήσουν τα ανθρώπινα δικαιώματα σε ένα συγκεκριμένο θεσμικό περιβάλλον γενικά, καθορίζοντας έτσι το πεδίο εφαρμογής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ειδικότερα. Από αυτή τη διπλή ανάλυση εξάγουμε συμπεράσματα για το μέλλον των δημοκρατιών και τη στάση τους απέναντι στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Για παράδειγμα: Η ελληνική οικονομία συνεχίζει να αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα, όπως υψηλά επίπεδα ανεργίας, αναποτελεσματική γραφειοκρατία του δημόσιου τομέα, φοροδιαφυγή, διαφθορά και χαμηλή παγκόσμια ανταγωνιστικότητα. Η Ελλάδα κατατάσσεται στην 59η θέση παγκοσμίως και στην 22η θέση μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ), στον Δείκτη Αντίληψης Διαφθοράς.

Ωστόσο, τον Μάιο του 2010 η Ελλάδα υπέγραψε Μνημόνιο Συνεργασίας με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ), την ΕΕ και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) προκειμένου να λάβει βοήθεια για τη μείωση του χρέους της. Ο Αύγουστος του 2018 σηματοδότησε την τυπική έξοδο από το Μνημόνιο. Η Ελλάδα εφαρμόζει τη νέα αρχιτεκτονική των Τοπικών Διοικήσεων και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης - Πρόγραμμα «Καλλικράτης» (2011). Ο «Καλλικράτης» αναμόρφωσε τη διοικητική διαίρεση της Ελλάδας και επαναπροσδιόρισε τα όρια των αυτοδιοικητικών μονάδων, τον τρόπο εκλογής των αρμόδιων οργάνων και τις εξουσίες τους (Eurymdice).

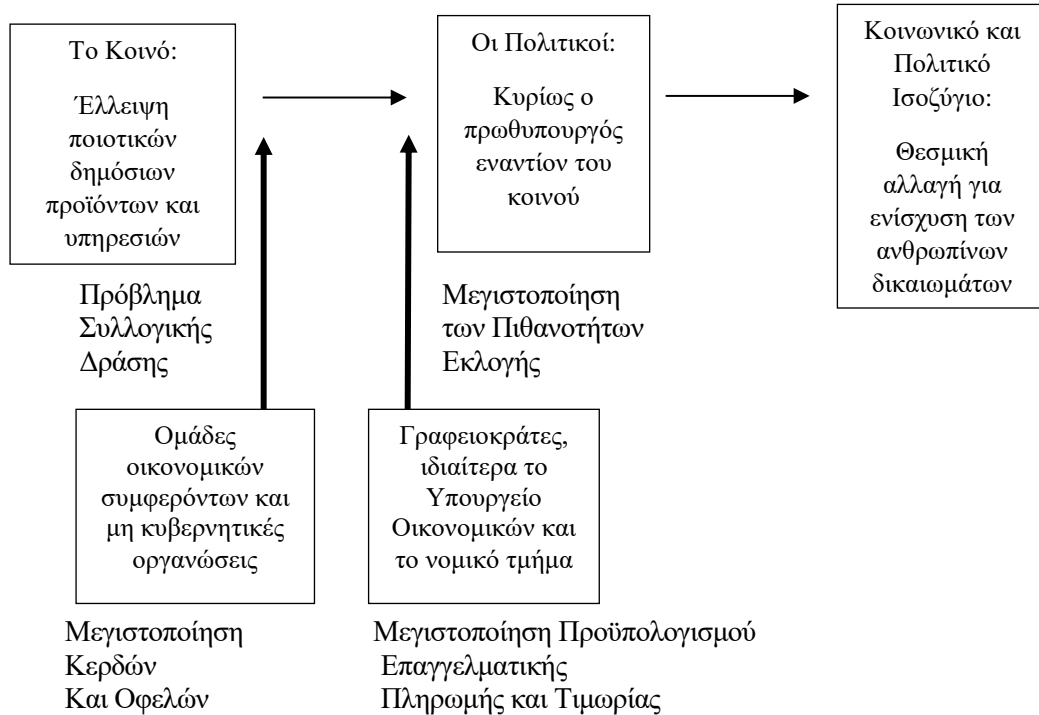
Περαιτέρω μεταρρυθμίσεις στο θεσμικό πλαίσιο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης τέθηκαν σε εφαρμογή με τον πρόσφατο Νόμο 4555/2018 που στοχεύει στην ενίσχυση της δημοκρατίας και της συμμετοχής και στη βελτίωση των μηχανισμών χρηματοδότησης και της ανάπτυξης της τοπικής αυτοδιοίκησης, μέσω του προγράμματος «Κλεισθένης». Ο Κυριάκος Μητσοτάκης είναι Πρωθυπουργός της Ελληνικής Δημοκρατίας, ο οποίος οδήγησε το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας σε νίκη στις εκλογές του Ιουλίου 2019 (Eurymdice).

Έτσι προτείνουμε διάφορες ιδέες σε θεωρητικό επίπεδο. Αναλύουμε τις διαδικασίες της κοινωνικής μάθησης και τον αντίκτυπό τους στο θεσμικό πλαίσιο. Συζητήσαμε επίσης τη θέση και τον ρόλο των υπευθύνων χάραξης πολιτικής στην υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων υπό το πρίσμα πολιτιστικών και δομικών μεταβλητών. Η Εικόνα 1 περιγράφει τις πολύπλοκες αλληλεπιδράσεις μεταξύ διαφόρων παραγόντων σε δημοκρατικές κοινωνίες, ιδιαίτερα πολιτικών, γραφειοκρατών, ομάδων συμφερόντων και του κοινού, όσον αφορά τον καθορισμό του περιεχομένου της δημόσιας πολιτικής.

Όπως φαίνεται στην Εικόνα 1, οι πολιτικοί παράγοντες λειτουργούν ανάμεσα σε ορισμένες δομικές μεταβλητές που χαρακτηρίζονται από «μη διακυβέρνηση», μια μη φιλελεύθερη πολιτική κουλτούρα και τη νομιμοποίηση της πολιτικής. Αυτές οι συνθήκες ευνοούν την κυριαρχία των βραχυπρόθεσμων προβληματισμών στην

πολιτική σκηνή του Ισραήλ και έτσι οδηγούν σε πολιτικές για τα ανθρώπινα δικαιώματα που σχεδιάζονται έχοντας κατά νου αυτές τις βραχυπρόθεσμες σκέψεις.

Εικόνα 1. Η Διαδικασία Σχεδιασμού Δημόσιας Πολιτικής

Στην επόμενη ενότητα εξετάζουμε την πολιτική εφαρμογής και υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως μέρος της διαδικασίας χάραξης πολιτικής. Παρουσιάζουμε ένα θεωρητικό πλαίσιο χρησιμοποιώντας ένα θεώρημα δημόσιας επιλογής για την ανάλυση της πολιτικής διαδικασίας χάραξης πολιτικής στο οποίο δίνουμε έμφαση στην πολιτική της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αρχικά, συζητάμε τα φαινόμενα συλλογικής και ελεύθερης δράσης στην κινητοποίηση των ΜΚΟ. Στη συνέχεια, αναλύουμε τον ρόλο που διαδραματίζουν οι ΜΚΟ ως μέρος της διαδικασίας που περιλαμβάνει πολιτικούς, γραφειοκράτες και ομάδες συμφερόντων. Αυτό το αναλυτικό πλαίσιο θα μας οδηγήσει στη συνέχεια στο επόμενο μέρος αυτού του κεφαλαίου στο οποίο αναλύουμε την πραγματικότητα για τα ανθρώπινα δικαιώματα μέσα σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικο-νομικό περιβάλλον.

Η Σχέση Μεταξύ του Κοινού και των Πολιτικών

Η θεωρία της δημόσιας επιλογής έχει υποστεί σημαντική ανάπτυξη από τη δεκαετία του εβδομήντα, κυρίως όσον αφορά τη χρήση οικονομικών εργαλείων στη μελέτη της κοινωνίας και της πολιτικής. Η θεωρία ενσωματώνει δομικές και ατομικές

πτυχές με την έννοια ότι η κοινωνική πραγματικότητα καθορίζεται από τις πράξεις των ατόμων που ενεργούν ορθολογικά υπό την επίδραση δομικών παραγόντων (Von Neumann & Morgenstern, 1947, Hargreaves Hear & Varoufakis, 1995). Η πολιτική της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ένας περίπλοκος τομέας που περιλαμβάνει τις πολυάριθμες αποφάσεις πολλών παραγόντων κάτω από ένα συγκεκριμένο σύνολο δομικών και πολιτισμικών συνθηκών. Για το λόγο αυτό, προκειμένου να δώσουμε μια εμπειρική εξήγηση της πολιτικής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πρέπει να χωρίσουμε τις πολιτικές σε συγκεκριμένες ενέργειες και αποφάσεις και να αναλύσουμε τη διαδικασία που οδήγησε στη δημιουργία της σχετικής νομοθεσίας και των κανονισμών.

Τα μοντέλα που προτείνονται από τη θεωρία της δημόσιας επιλογής λειτουργούν με την υπόθεση ότι οποιαδήποτε πολιτική απόφαση λαμβάνεται από έναν πολιτικό σε σχέση με τα ανθρώπινα δικαιώματα υποστηρίζεται από τις αμοιβαίες σχέσεις μεταξύ του πολιτικού και του εκλογικού σώματος (Downs, 1957). Με άλλα λόγια, το κοινό διεκδικεί μια συγκεκριμένη πολιτική για τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι πολιτικοί ανταποκρίνονται θετικά αποκλειστικά σε εκείνα τα αιτήματα που είναι ωφέλιμα για τους ίδιους. Δηλαδή, οι πολιτικοί παρέχουν προϊόντα που ταιριάζουν περισσότερο με τη θέση του μέσου ψηφοφόρου (Weimer & Vining, 2010). Κατά συνέπεια, οι πολιτικοί στην εξουσία χρειάζονται πληροφορίες σχετικά με την κατανομή των προτιμήσεων του κοινού όσον αφορά τις διάφορες εναλλακτικές πολιτικές σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, καθώς και πληροφορίες σχετικά με αξιόπιστα μέτρα που θα ευθυγραμμίσουν τη στάση τους με τη θέση του μέσου ψηφοφόρου.

Είναι αρκετά ενδιαφέρον ότι σε πολλές περιπτώσεις, το κοινό δεν απαιτεί ν' αλλάξει η κατάσταση μέχρι να συμβεί μια καταστροφή. Αυτό το πρόβλημα είναι γνωστό στη βιβλιογραφία ως πρόβλημα της συλλογικής δράσης (Weimer & Vining, 2010). Σημαίνει ότι το μεγαλύτερο μέρος του κοινού τείνει να μην συμμετέχει στην υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ωστόσο, σε μια σχετική δράση, το κοινό συμμετέχει, που σημαίνει ότι επωφελείται από όσα περισσότερα απ' αυτά τα δικαιώματα μπορεί (Andersen & Lindsnaes, 2007, Felice, 2010). Ο κεντρικός χαρακτήρας του ατομικού συμφέροντος και το γεγονός ότι ο καθένας μπορεί να επωφεληθεί από τις ενέργειες ορισμένων ΜΚΟ ή άλλων ακτιβιστών για τα ανθρώπινα δικαιώματα χωρίς να συμμετέχει στην παραγωγή τους δημιουργεί κίνητρο ώστε να παραμένει αμέτοχος στις προσπάθειες προόδου και προώθησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (Olson, 1965, Axelrod, 1984, Taylor, 1987). Ελλείψει ζήτησης από το ευρύ κοινό, εκείνες οι ομάδες που καταφέρνουν να ξεπεράσουν το πρόβλημα της συλλογικής δράσης και να σχηματίσουν ομάδες συμφερόντων αυξάνουν σημαντικά τη δύναμή τους. Ωστόσο, αυτές οι ΜΚΟ δεν είναι οι μόνοι παίκτες (Howlett et al., 2009).

ΜΚΟ που Υπερασπίζονται τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

Οι ερευνητές της πολιτικής οικονομίας έχουν ασχοληθεί με εκτενή μελέτη των δράσεων και της επιρροής των ομάδων συμφερόντων στον τομέα της δημόσιας πολιτικής. Έχουν καθορίσει ότι υπάρχει μια αμοιβαία σχέση μέσω της οποίας οι ομάδες συμφερόντων παρέχουν οικονομική ή εκλογική υποστήριξη στους πολιτικούς. Σε αντάλλαγμα, οι τελευταίοι παρέχουν πολιτικές συμφερόντων και προνόμια στις ομάδες συμφερόντων με τη μορφή κανόνων και κανονισμών, όπως οι έλεγχοι τιμών και τα μονοπώλια (Stigler & Friedland, 1962, Olson, 1965, Mitchell & Munger, 1991).

Όπως σημειώθηκε παραπάνω, οι πολιτικοί προσπαθούν να διαμορφώσουν πολιτικές που τους ωφελούν. Για να γίνει αυτό, πρέπει να γνωρίζουν καλά την κατανομή των προτιμήσεων στην κοινωνία. Σε πολλές περιπτώσεις όμως, λόγω του προβλήματος της συλλογικής δράσης, το κοινό είναι παθητικό ως προς τα περισσότερα ζητήματα, εφόσον δεν έχουν λάβει ακόμη καταστροφικές διαστάσεις. Έτσι, η κύρια πηγή πληροφόρησης των πολιτικών είναι η δραστηριότητα των ομάδων συμφερόντων (Lohmann, 1995, Austen-Smith, 1998).

Από πρακτική άποψη, η εξέταση του ρόλου των ΜΚΟ στην πρόοδο και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μας παρέχει μια εικόνα για τη σχέση μεταξύ κοινού και πολιτικών. Αυτές οι ομάδες, όπως η Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, Το Κέντρο Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων (Κέντρο CCPR), το *HumanRights360*, στην Ελλάδα καταφέρνουν να ξεπεράσουν το πρόβλημα της συλλογικής δράσης και να υπερασπιστούν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ωστόσο, αυτή η υπεράσπιση μπορεί να έρχεται σε σύγκρουση με τις δραστηριότητες άλλων ομάδων συμφερόντων που επιδιώκουν να περιορίσουν το πεδίο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για την προστασία των δικών τους συμφερόντων.

Η Εμπλοκή των Γραφειοκρατών στις Πολιτικές για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

Μέχρι στιγμής, η ανάλυσή μας αφορούσε τον τρόπο με τον οποίο δημιουργούνται προβλήματα που απαιτούν κυβερνητική παρέμβαση και τον τρόπο με τον οποίο οι πολιτικοί εντοπίζουν τα προβλήματα και τις προτιμήσεις του κοινού σε σχέση με τις πιθανές λύσεις. Αυτές οι λεπτομέρειες δίνουν τη δυνατότητα στους πολιτικούς να πάρουν θέση σχετικά με την εναλλακτική πολιτική που θα εξυπηρετεί τα δικά τους συμφέροντα. Ωστόσο, υπάρχει ένας ακόμη πολιτικός παράγοντας που θα μπορούσε να επηρεάσει την προτιμητέα πολιτική. Αυτός είναι οι γραφειοκράτες, που παρακινούνται από συμφέροντα διαφορετικά από αυτά των πολιτικών. Με βάση τη θέση τους, αυτοί οι διαχειριστές κατανέμουν προϋπολογισμούς σε διάφορες δραστηριότητες και έτσι καθορίζουν, στην πράξη, εάν θα πραγματοποιηθούν ορισμένες δραστηριότητες. Η σχέση μεταξύ αυτών των γραφειοκρατών και των πολιτικών επηρεάζει τον καθορισμό συγκεκριμένων πολιτικών (Peters, 2010).

Η θεωρία της δημόσιας επιλογής προτείνει ένα εκτεταμένο φάσμα μοντέλων που καταδεικνύουν ότι οι αμοιβαίες σχέσεις μεταξύ των πολιτικών και των γραφειοκρατών χαρακτηρίζονται από μια ενσωματωμένη σύγκρουση (Niskanen,

1971, Bendor, 1990). Οι πολιτικοί υιοθετούν διάφορες στρατηγικές για να ελέγχουν τους γραφειοκράτες (Miller & Moe, 1983, Bendor et al., 1987). Επομένως, αυτή η ενσωματωμένη σύγκρουση έχει συνήθως ως αποτέλεσμα την ταλάντευση της δημόσιας πολιτικής προς την κατεύθυνση των συμφερόντων ενός εκ των μερών, σύμφωνα με τη σχετική εξουσία αυτού του κόμματος. Αυτή η διαδικασία απεικονίζει τη δύναμη των γραφειοκρατικών παραγόντων να υπονομεύουν τις πρωτοβουλίες που προτείνουν οι πολιτικοί, καθώς και την αλλαγή των πολιτικών στόχων ως συνάρτηση πολιτικών συμφερόντων.

Συμπερασματικά, η πολιτική της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ένα σύνθετο πεδίο που αποτελείται από πολλούς παράγοντες που παρακινούνται από διαφορετικά μέσα και συμφέροντα. Έτσι, οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής πρέπει να εξετάσουν τη συμβολή αυτών των παραγόντων εάν θέλουν να καθορίσουν μια κατάλληλη πολιτική.

Ένας σημαντικός κλάδος της θεωρίας της δημόσιας επιλογής είναι η μελέτη των θεσμών και των συνταγματικών ρυθμίσεων εντός του τομέα του νέου θεσμικού πλαισίου. Κατανοώντας τους θεσμούς ως κανόνες του παιχνιδιού, αυτό το πεδίο μελετά τους τρόπους εξέλιξης των θεσμών και τον αντίκτυπό τους στα πολιτικά και οικονομικά αποτελέσματα. Σε πολλές δημοκρατίες, πολλές από τις διαδικασίες είναι ανεπίσημες με την έννοια ότι η ειδική συμπεριφορά γίνεται μέρος της πραγματικότητας χωρίς να θεσμοθετείται επίσημα στους κανόνες του παιχνιδιού.

Οι περισσότερες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων διαπράττονται από το κράτος μέσω της άσκησης της διοικητικής του εξουσίας (Galligan & Sandler, 2004, σ. 51). Επιπλέον, η έκφραση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο σύνταγμα μιας χώρας αποτελεί μέρος ενός ευρύτερου ζητήματος που αφορά τη σχέση τους με άλλα χαρακτηριστικά του συντάγματος. Οι Galligan & Sandler (2004) αναφέρονται στη συνταγματική διακυβέρνηση ως αναγνώριση και σεβασμό των αξιών του σεβασμού των προσώπων, της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου και των σχετικών ιδεών μέσα σε μια χώρα, καθώς και την ύπαρξη θεσμών και μηχανισμών για την υποστήριξή τους. Μια τέτοια κατάσταση συνεπάγεται μια θεσμική δομή που αντικατοπτρίζει αυτές τις αξίες με γενικό τρόπο και παρέχει μηχανισμούς για την προστασία τους σε συγκεκριμένες περιπτώσεις (Galligan & Sandler, 2004, σ. 50).

Αναλύοντας την Πραγματικότητα για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

Υποστηρίζουμε ότι η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι προϊόν της δραστηριότητας πολλών παραγόντων: πολιτικών, γραφειοκρατών, ΜΚΟ και του ευρύτερου κοινού. Αυτές οι ομάδες δρουν στο πλαίσιο δομικών και πολιτισμικών συνθηκών. Αυτή η υπόθεση μας επιτρέπει να κάνουμε συγκρίσεις μεταξύ των χωρών. Σε χώρες όπου οι δομικές και πολιτιστικές συνθήκες δεν είναι προσανατολισμένες στα αποτελέσματα, η άποψη των παικτών θα είναι μακροπρόθεσμη. Έτσι, θα ήταν ευκολότερο να δημιουργηθεί, για παράδειγμα, μια επιτροπή ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η αποτελεσματικότητα μιας τέτοιας επιτροπής θα ήταν μεγαλύτερη.

Όσον αφορά το θέμα της προώθησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, είναι προφανές ότι το σημείο συνάντησης μεταξύ του κράτους, που συχνά εκπροσωπεί το όργανο που παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα, και των ΜΚΟ δεν είναι τόσο αμφιλεγόμενο και προβληματικό όσο θα περίμενε κανείς. Αυτό το σημείο ταύτισης μεταξύ των ΜΚΟ για τα ανθρώπινα δικαιώματα και των κρατικών θεσμών είναι εμφανές στη συνεργασία μεταξύ των οργανώσεων και ορισμένων πολιτικών με φιλελεύθερες θεματολογίες. Γι' αυτούς τους πολιτικούς, η προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα μπορούσε να μεταφραστεί σε εκλογικό κεφάλαιο, μεγιστοποιώντας τις πιθανότητες επανεκλογής τους. Σε τέτοια πλαίσια, μερικές φορές δίνεται έμφαση στα αποτελέσματα και όχι στη διαδικασία. Πράγματι, σε ένα περιβάλλον «μη διακυβέρνησης» που χαρακτηρίζεται από τη γρήγορη εναλλαγή πολιτικών σε υπουργικές θέσεις και τις θεματολογίες/κατευθύνσεις που κατέχουν, οι οργανώσεις πρέπει να κινηθούν γρήγορα για να πραγματοποιήσουν τους στόχους τους. Το σύντομο παράθυρο ευκαιρίας λειτουργεί ενάντια στην προώθηση βαθυστόχαστων και μακροπρόθεσμων στόχων. Ένα τέτοιο περιβάλλον ευνοεί επίσης την άσκηση πίεσης για διαδικασίες που περιλαμβάνουν πιλοτικά έργα, δημόσιες ακροάσεις και εκπαίδευση. Επιπλέον, η «μη διακυβέρνηση» έχει ως αποτέλεσμα ο αγώνας να μεταφερθεί στις οργανώσεις και στα δικαστήρια. Ως εκ τούτου, οι δικηγόροι τόσο σε επίπεδο ΜΚΟ όσο και σε πολιτικό και γραφειοκρατικό επίπεδο πρωτοστατούν στις πρωτοβουλίες. Παρόλο που οι εκπρόσωποι των ΜΚΟ για τα ανθρώπινα δικαιώματα ενδιαφέρονται να προωθήσουν μακροπρόθεσμες προτάσεις, βραχυπρόθεσμοι προβληματισμοί, συγκεκριμένα, η μεγιστοποίηση των άμεσων αποτελεσμάτων, διαμορφώνει τις πολιτικές τους αντιλήψεις και τους αναγκάζει να περιορίζουν το εύρος των προτάσεών τους για να εξασφαλίσουν την επιτυχία.

Η συμπεριφορά σύμφωνα με τα προσωπικά ενδιαφέροντα/συμφέροντα είναι ένα φυσικό στοιχείο κάθε ανθρώπινης συμπεριφοράς (Wildavsky, 1979). Μια βρετανική κοινοβουλευτική επιτροπή συνοψίζει αυτό το φαινόμενο ως εξής: «Η ουσία του προβλήματος...είναι ότι η ισορροπία πλεονεκτημάτων μεταξύ του Κοινοβουλίου και της κυβέρνησης στην καθημερινή λειτουργία του Συντάγματος σταθμίζεται πλέον υπέρ της κυβέρνησης ως ένα βαθμό που προκαλεί εκτεταμένη ανησυχία και είναι εχθρικό για τη σωστή λειτουργία της κοινοβουλευτικής μας δημοκρατίας».¹

Ωστόσο, τα δημόσια συστήματα στον σύγχρονο κόσμο, ειδικά οι νέες μεταρρυθμίσεις δημόσιας διαχείρισης που υιοθετήθηκαν πρόσφατα σε πολλές αναπτυσσόμενες χώρες, βασίζονται και επιδιώκουν να αυξήσουν τους ελέγχους που αποσκοπούν στο να εμποδίσουν τους διάφορους εμπλεκόμενους να ενεργούν αποκλειστικά προς το συμφέρον τους. Πράγματι, σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί ακόμη και να επωφεληθούν από το να ενεργούν προς το συμφέρον του κοινού.

Βιβλιογραφία

¹Πρώτη έκθεση από *Select Committee on Procedure (1977-1978) HC 588 par. 1.5.*, παρατίθεται σε Drewry (1985, σ. 136), και σε Sajó (1999, p. 199).

- Alston, P., Crawford, J. (Eds.) (2000) *The Future of UN Human Rights Treaty Monitoring*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Andersen, E. E., Lindsnaes, B. (Eds.) (2007) *Towards New Global Strategies: Public Goods and Human Rights*. Leiden; Boston: Martinus Nijhoff Publishers.
- Austen-Smith, D. (1998) Allocating Access for Information and Contributions. *Journal of Law Economics and Organization* 14(2): 277-303.
- Axelrod, R. (1984) *The Evolution of Cooperation*. New York: Basic Books.
- Azar, E. E. (1990) *The Management of Protracted Social Conflict: Theory and Cases*. Aldershot, UK and Brookfield, VT: Dartmouth Publishing Company.
- Barak-Erez, D. (2002) The Israeli Welfare State - Between Legislation and Bureaucracy, 9. In *Labor, Society and Law*, 175-194. (In Hebrew).
- Bendor, J. (1990) Formal Models of Bureaucracy: A Review. In N. B. Lynn, A. Wildavsky (eds.), *Public Administration: The State of the Discipline*. Chatham, NJ: Chatham House.
- Bendor, J., Taylor, S., van Gaalen, R. (1987) Politicians, Bureaucrats, and Asymmetric Information. *American Journal of Political Science* 31(4): 796-828.
- Bunch, C. (2000) Women's Rights as Human Rights: Toward a Re-Vision of Human Rights. In O. Savic (ed.), *The Politics of Human Rights*. *Belgrad Circle Journal*, 233-241.
- Cmiel, K. (1999) The Emergence of Human Rights Politics in the United States. *The Journal of American History* 86(3): 1231-1250.
- Cranston, M. (1983) Are There Any Human Rights? *Dadaelus* 112(4): 1-17.
- Donnelly, J. (1998) *International Human Rights*. New York: Westview.
- Doron, G., Harris, M. (2000) *Public Policy and Electoral Reform: The Case of Israel*. Lexington, MA: Lexington Books.
- Downs, A. (1957) *An Economic Theory of Democracy*. New York: Harper and Row.
- Drewry, G. (1985) Select Committees and Back-Bench Power. In J. Jowell, O. Dawn (eds.), *The Changing Constitution*. Oxford: Clarendon Press.
- Dror, Y. (2001) *The Capacity to Govern: A Report to the Club of Rome*. London: Frank Cass.
- Eurydice. *Greece, Political and Economic Situation, 1 December 2021*. Retrieved from: https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/political-and-economic-situation-33_en. [Accessed 9 February 2022.]
- Felice, W. F. (2010) *The Global New Deal: Economic and Social Human Rights in World Politics*. 2nd Edition. Lanham, Maryland: Rowman & Littlefield.
- Finer, S. E., Bogdanor, V., Bernard, R. (1995) *Comparing Constitutions*. Oxford and New York: Clarendon Press.
- Forst, R. (1999) The Basic Right to Justification: Toward a Constructivist Conception of Human Rights. *Constellations* 6(1): 35-60.
- Fredman, S. (2008) *Human Rights Transformed, Positive Rights and Positive Duties*. Oxford: Oxford University Press.
- Galligan, D., Sandler, D. (2004) Implementing Human Rights. In S. Halliday, P. Schmidt (eds.), *Human Rights Brought Home: Socio-Legal Perspectives of Human Rights in the National Context*, 23-57. Oxford: Hart Publishing.
- Galnoor, I. (2011) *Public Management in Israel: Development, Structure, Functions and Reforms*. London: Routledge.
- Gavison, R. (1991) Human Rights. In R. Gavison, H. Shneidor (eds.), *Human Rights and Civil Liberties in Israel – A Reader*, 1, 25-30. Tel-Aviv: Frizer Communication Ltd. (in Hebrew).

- Halliday, S., Schmidt, P. (Eds.) (2004) *Human Rights Brought Home: Socio-Legal Perspectives of Human Rights in the National Context*. Oxford: Hart Publishing.
- Hargreaves Heap, S., Varoufakis, Y. (1995) *Game Theory – A Critical Introduction*. London: Routledge.
- Harvey, C. (Ed.) (2005) *Human Rights in the Community: Rights as Agents for Change*. Oxford: Hart Publishing.
- Howlett, M., Ramesh, M., Perl, A. (2009) *Studying Public Policy, Policy Cycles and Policy Subsystems*. Toronto: Oxford University Press.
- Ignatieff, M. (2001) *Human Rights as Politics and Idolatry*. Princeton: Princeton University Press
- Kremnitzer, M. (1999) The High Court of Justice and the Shaping of Public Policy: Equality between the Sexes. In D. Nahmias, G. Menahem (eds.), *Public Policy in Israel, The Israel Institute for Democracy*, 175-189 (in Hebrew).
- Landman, T. (2006) *Studying Human Rights*. London and New York: Routledge.
- Lohmann, S. (1995) Information, Access, and Contributions: A Signaling Model of Lobbying. *Public Choice* 85(3/4): 267-284.
- Madsen, M. R., Verschraegen, G. (Eds.) (2013) *Making Human Rights Intelligible Towards a Sociology of Human Rights*. Oxford: Hart Publications.
- McCann, M. W., Silverstein, H. (1998) Rethinking Law's Allurements. In A. Sarat, S. Scheingold (eds.), *Cause Layering: Political Commitments and Professional Responsibilities*. New York: Oxford University Press.
- McCrudden, C. (2007) Consociationalism, Equality, and Minorities in the Northern Ireland Bill of Rights Debate: The Role of the OSCE High Commissioner on National Minorities. In J. Morison, K. McEvoy, G. Anthony (eds.), *Judges, Transition and Human Rights*, 315-354. Oxford: Oxford University Press.
- Meydani, A. (2011) *The Israeli Supreme Court and the Human Rights Revolution, Courts as Agenda Setters*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Miller, D. (2007) *National Responsibility and Global Justice*. Oxford: Oxford University Press
- Miller, G., Moe, T. (1983) Bureaucrats, Legislators, and the Size of Government. *American Political Science Review* 77(2): 297-322.
- Mitchell, W. C., Munger, M. C. (1991) Economic Models of Interest Groups: An Introductory Survey. *American Journal of Political Science* 35(2): 512-546.
- Niskanen, W. A. (1971) *Bureaucracy and Representative Government*. N.Y.: Aldine-Atherton.
- Olson, M. (1965) *The Logic of Collective Action*. Cambridge: Harvard University Press.
- Oomen, B. (2011) Between Rights Talk and Bible Speak: The Implementation of Equal Treatment Legislation in Orthodox Reformed Communities in the Netherlands. *Human Rights Quarterly* 3(1): 175-200.
- Peter, G. B. (2010) *The Politics of Bureaucracy: An Introduction to Comparative Public Administration*. 6th Edition. London and New York: Routledge.
- Rawls, J. (2001) *The Law of Peoples*. Cambridge: Harvard University Press.
- Risse, T., Ropp, S. C., Sikkink, K. (1999) The Socialization of International Human Rights Norms into Domestic Practices. In Risse, Stephen, Sikkink (eds.), *The Power of Human Rights, International Norms and Domestic Change*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Robins, P. (2009) Public Policy Making in Turkey: Faltering Attempts to Generate a National Drugs Policy. *Policy & Politics* 37(2): 289-306.
- Roniger, L., Sznajder, M. (1999) *The Legacy of Human-Rights Violations in the Southern Cone: Argentina, Chile, and Uruguay*. Oxford: Oxford University Press.
- Sajó, A. (1999) *Limiting Government. An Introduction to Constitutionalism*. CEU Press, Central European University Press.
- Sened, I. (1997) *The Political Institution of Private Property*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Slyomovics, S. (2005) *The Performance of Human Rights in Morocco*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Steinberg, G. M., Herzberg, A., Berman, J. (2012) *Best Practices for Human Rights and Humanitarian NGO Fact-Finding*. Martinus Nijhoff Publishers / Brill.
- Stigler, G. J., Friedland, C. (1962) What Can Regulators Regulate? The Case of Electricity. *Journal of Law and Economics* 5(1): 1-16.
- Taylor, M. (1987) *The Possibility of Cooperation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Vanhala, L. (2011) *Making Disability Rights a Reality? Disability Rights Activists and Legal Mobilization in Canada and the United Kingdom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Von Neumann, J., Morgenstern, O. (1947) *The Theory of Games and Economic Behavior*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- Weimer, D. L., Vining, A. R. (2010) *Policy Analysis: Concepts and Practice*. 5th Edition. Boston, MA: Longman.
- Wildavsky, A. B. (1979) *Speaking Truth to Power: The Art and Craft of Policy Analysis*. Boston, MA: Little, Brown.

Human Rights Between Design and State Practice

Assaf Meydani

Professor

The Academic College of Tel-Aviv Yaff, Israel

Why there is such a large gap between the declarations that countries make about human rights and their imperfect implementation of them? Why do states that have enacted laws about human rights and signed treaties about them choose not to enforce these laws in daily life? This article calls for a new paradigm in human rights analysis focusing on a new definition of human rights as a collection of practices in the policy areas of the right by analyzing the politics and strategies of defending human rights. To do so, it integrates the tools of social choice theory with a unique institutionalist perspective that looks at both formal and informal factors. The analysis is novel in two important aspects. Based on institutional theory and social choice we develop a theory that explains the political aspect of human rights policies in general as well as the functions of several players in the political arena, particularly politicians, bureaucrats, interest groups and the public. These political players operate amid two structural variables. The first is non-governability, the inability of the political system to formulate and implement systematic policy plans. Non-governability arises in an environment with a sectarian electoral system that is restricted to a particular group and a traditional public management system that is not oriented towards outcomes and efficiency. The second characteristic is a political culture that serves short term calculation over the long term. In its extreme form, this culture gives rise to alternative politics, a semi-legal pattern of do-it-yourself behavior that favors outcomes over process.

Keywords: *human rights, non-governmental organizations, bureaucrats, social choice theory*